

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap július 26^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' v a s k o p o r s ó.

(Az olasz boszúállásnak példázata.)

A' tergernek felette magosan emelkedő scylla-fokán áll a Folsi olasz herczeg vára; hatalmas romjairól a' nézőnek látköre egész Siciliáig elhatott. — A' középídnök vérengző csatáji, 's a' hatalmas nemzetségeknek egymást üldözéseik közt gyakorta tömlöcze volt az olly szerencsétleneknek, kiknek csak nagy váltsági pénz nyujta ismét szabadságot. De voltak a' kormos falak közt börtönök is, melyeknek ajtait a' boszú-szomjas Olasz csak egy lassú 's kinteljes halálra ítélnék nyitá-meg.

Vincenzio, egy deli ifiú, legvadabb ellenségének hatalmába került, 's Tolsi őt várának egyik börtönébe kárhoztatá, melyet a' legmagosabb várhegyen egy kormos torony körzött. — Kalitka alakú, teteje, alja, 's falai merő vasból voltak, és mesterségesen szolgáltak egymásba. A' fedelen hét rostélyzott ablakon keresztül hatott-be a' világosság. Ezeket 's a' keskeny vasajtón kívül semmi hézag se látzatott a' tündöklő fekete vasfalon. A' börtön egyik szegletében szalmával szűken behintett vas ágy volt helyezve; mellette egy vízzel tölt edény, és egy másik nyomorult eledellel állott.

Két ór vezeté Vincenziót e' rémletes helyre; megborzadt bátor lelke a' vaslak látásán; már küszöbén áll a koporsójának, midőn hosszú némaságából felébredven, 's egyik őrjének karjába omolva sziv-repesztőleg esedezett, kérvén azt, mondaná-meg neki jöendő sorsát. Ezek őt hallották, de hallgatának. Vincenzio belépett börtönébe, 's a' kegytelenek háromszor reázárák az iszonyú vasajtót. E' mellett állapodék-meg Vincenzio földre szegzett szemekkel, 's hallgatván a' távozó örök tompa lépéseiket elrémült, midőn utószor hatottak ezek füleihez. „Soha nem látsz te több emberi ábrázatot, nem hallasz emberi szózatot.“ Ez 's effélegondolatok feszegeték zavart fejét, 's még pillantatot is rettegett börtönére vetni. Szabadság nem kecsgethethé őt; a' vas-falat széttörni lehetetlen, Tolsitól menekvést

reményleni — ah elborzadt ezen gondolatnál, mert ismeré ellensége boszúszomját. Csak az éhhalál képzeete kinzá tehát őt; előre látá, mikép fog hervadozni, önmagával küszködni; 's midőn ezen bús képzetek mezején halálát festegeté, lefesthetlen önharczban veté magát kemény ágyára.

Alkonyodott, midőn Vincenzio börtönébe lépe, 's az éj setét árnyékai csak hamar egész homályba burkolák őt. Híjába figyelt az esti harangszóra; semmi hang, semmi zörej nem hatott-fel hozzá. — Az álom jötevéleg és szeliden szállt alá fáradt szempillájira, 's álmában képzei a' leélt boldog napok gyönyöreivel játszadoztak; de nyugtalanítólag vegyült ezekbe e' gondolat: — im most Tolsi rabja vagy. — A' kelő nap tiszta világával beköszönt az álmodóhoz; de szerencsétlen helyzetét annál szomorúbban látá a' tiszta napfény-nél, t. i. a' menedék lehetlenségét. Nyugtalan csapongtak szemei vaslakának minden szegletein, 's méregeté az iszonyú lakhely vas-oldalait, tetejét, és alját; 's ime, mi ütközik-meg szemében! A' tegnapi edények helyett ujakat lát uj ételekkel, 's más helyen; valakinek a' vasszobában kellett lenni, de ennek lehetőségén fennakadt esze. Nagyobb figyelmet gerjesztettek benne az ablakok száma; mert tegnap hetet olvasott — 's ma többszeri viszonzott megszámlálás után is csak — hatot láthata. A' legmélyebb fontolgatások után is csak bizonytalanságra tért vissza. — Minden aggodás nélkül evett Vincenzio az uj ételekből; hogy ezek mérgesek lehetnek, gondolható; de ez nem tartoztatá őt vissza, ismervén Tolsinak tigrisi kegyetlenségét; a' halál megjelenése akármi nemében kedves reménysége volt.

Nyomasztó magányban folyt-le a' nap, 's Vincenzio feszült kebelében némi reménysugarat hagyott, hogy azon lényt majd észreveheti, ki ételeit lakába hozta; azon merő gondolat, hogy körülötte egy élő lényt lelhet-fel, boldogságba varázslá őt.

Leszállt az éj, 's Vincenzio ébren volt. Az uj hajnal beköszöntött, 's Vincenzio — megesalatra látá magát. — Híjában akará a' setétben felmeresztett szemekkel álmát elűzni, leszállt ez, 's hatalmas ereje bezárogatá az ébredezőnek pilláját. Szemei első körülcsapongásukban korsóját, 's ételedényeit ismét telve láták; de a' mi legsudásb volt, — egy ablakkal ismét kevesebbet lelt, 's Vincenzio híjában olvasgatá — mert csak ötöt találhatott. Újra hasztalan feszegeté a' csudamű titkait, de eszméletei ugyan annyiszor fennakadtak a' sok miéért-en. Nyilván mutatá egy a' lak vas ajtaja előtt fekvő szalmaszál, hogy az ajtón által semmi élő lény hozzá nem juthatott; mert a' szalmaszál tegnapi helyzetéből az ajtónak legkisebb mozdulása által is föltre tolatott volna. Újra és újra átvizsgálta

a' vasfalat, tetőt, 's talajt; átolvasta a' csuda-ablakokat, de semmi sem oldá-fel kétségének nagy csomóját. — Csak az látszott neki, mintha egész börtöne megkisebbedett, 's mintha a' falak egymáshoz közeledtek volna.

Felzavartan várta-be Vincenzio a' beköszöntő éjt; álmát ide 's tova járás által veré-el; nehéz lépésekkel tölté-el az éjszakát; midőn reggel felé végre a' talajnak egy gyenge remegő mozdulatát gondolá észrevenni. Megállapodék. A' mozdulat mint egy perczig tartott, de olly rendkívüli lassúsággal és olly halkan, hogy léte felől kételkedni kelle. Hallgatott — de csak a' mély kora reggeli csendesség szólt. — Most egyszerre egy hideg légfolyamot érzett arczaira tódulni; hamar azon oldal felé kapott, honnan hirtelen arczait megcsapá az első lég külső hideg hulláma; de hirtelenségében valamin megbotlott, mit Vincenzio edényének vélt; a' légszivat megszűnt, és midőn ez után kitérá kezeit Vincenzio, börtönének vasfalába akadtak azok.

Mozdulatlan kábultsággal állapodék-meg, 's a' reggelnek, melly csak lassanként üzé-el a' setéség vastag árnyékait — első sugárinál kénytelen is szemei az ablakokra fordultak — 's ime ma csak négyet látott. — Más felől az éjjél utáni zörej közt eltört edénynek cserepei és mellette egy uj állott szinte uj itallal és eledellel. Bizonyosnak gondolta most már, hogy börtöne bizonyos műszeri készüllet által nyílik-ki, legalább a' börtönbe tóduló légfolyam ezt hiteté-el vele. Híjába kereste azonban a' nyílásokat; ezekre nem lelt, 's a' vasfalon tett többszeri ütések is sehol se gyaníttattak üreget.

Börtöne valóban megkisebbedett; a' tető lefelé ereszkedék, 's a' vasfalak egymáshoz közeledtek. Földhez veretve ezen rémletes észrevételen sok óráig néma eszméletek járma alatt nyögött börtönében. Lelke bizonytalan aggodások rabjává lett. Végre villámként futá egy gondolat fejét által; felugrik, 's magán kívül így kezde ordítani: „Igen, igen úgy van; ó ördög, úgy kell lennie.“ — Szemei kinyomultak üregjeikből, 's hideg borzadás szökelt-át testén. — „Érzem a' rút kegyetlenséget, mint valamelly fűrészfogat, fejemben. — Örök lény ments-meg! — Nem csalatom — a' tető leereszkedik; a' vasfalak lassanként átfognak, és lassan, rettentő lassan zuzatom össze vaskarjaik közt.“

Rémítő volt Vincenzio helyzete. Sűrű könnyek tódultak szemeiből, és redős homlokán nagy cseppekben álla az izzadtság; nehéz sohajokkal zokogott; mint valamelly eszelős hengeredett börtöne talaján; kezeivel tépte szőke bodor haját, 's ha lehetett volna, egy ütessel vagy harapással zuzta volna szét vas koporsóját. Megszállta az éhség, 's ennek huga a' szomjúság; meredt szemeire már két

hosszú napig nem szállott-le az enyhe álom. Kíváncsian ürité-ki a' tele korsót; még kíváncsiabban ette ételét. 'S midőn a' természet végre keményen kíváná adóját, nehéz álomba szenderült-el kemény vas ágyán. — Álmai szigorú élte képeit még szigorúbb alakokban rajzoló élébe; nehéz ön-harczban küzdött a' szörnyű képekkel; sokszor felébredt, de néhány értetlen mormolások után ismét ágyába veté magát.

Felkelt a' nap; de Vincenzio csak dél felé ébredezett. Ki festi-le bámulását, midőn első pillantásai az ablakokhoz idéztetvén, ma csak hármát lelt közülök. Az újra lelt korsó 's edény semmi részvétet nem gerjeszte most benne; csak a' három következő nap volt képzeatinek zajgó mezeje. — Közeledett az éj, 's Vincenzio ébren tölté azt. — Midőn az éjfél eltűnt, 's a' tegnapelőtti mozdulás órája közelített, lakja talajára terült-el Vincenzio, hogy az esendő mozdulásnak figyelmesb vizsgálója lehessen. — Végre lassan kezdett a' vaslak alja mozdulni, 's Vincenzio jól érzette alatta mozdulását; felordított most, de semmi hang, semmi légszivat, 's nyílás.

A' jövő napnak gyenge fénye még csak két ablakot mutatott; a' tető csak egy lábnyira volt fejénél feljebb, és a' falak csak néhány lábnyira egymástól. Ki tükrözi Vincenzio harcát, 's fekete gondolatjait mellyik nyelv beszél. — Midőn ágyára fekve akara nyugalmat keresni, 's történetből a' fal felé fordulna, írásvonatok tűntek szemébe, azon — emberi kéztől írott szók. — Felugrik, 's hideg vérrel és feszült figyelemmel ezeket olvassa:

„Én Sforza Lajos, megkísértetve Tolsi kincseitől, 3 évig dolgoztam ezen műszeren. Végzetekor Tolsi velem idejött vizsgálatára, és első áldozatul engem kárhoztatott e' szörnyű lakba. Szerencsétlen! ki ezen betűket olvasod, véged közeledik! Kevés óra mulva öszve zuznak a' vasfalak, mint öszve zúzták azon semmire kellőt, ki őket öszve raká!“

Mint kőbálvány meredten nézte Vincenzio e' sorokat, 's benne ítéletét. Minden perczen nyugtalanabb lön. Minden remény elhagyta őt. Már már érezte az ereszkedő tetőt, kétségbeesve keresett zsebeiben tört, 's kést; de hasztalan.

Az esti nap a' tenger hullámai közé hanyatlott, és sugari utószor hatottak Vincenzio koporsójába. Felette már eléré az ablakok rostélyát; egy ugrással rajtok függött, és azt, mit talán soha többé nem látand — látá, a' széles tengert veresre festve a' bucsúzó fény sugáritól. Majd egy majd másik kezén függött, majd mind a' kettőn, mig ezek vérzeni kezdtek, 's Vincenzio erőtlen zuhant-le börtönébe. Az éj bekövetkezik, 's eltűntét a' kelő nap előpostáji, hives sugári hirdeté, és Vincenziónak csak — egy ablakot mutattak. Nehéz be-

nyomást tön végének bizonyossága egész valójára. De más rettentőbb várakozott reá. — Ágya nem volt az eddig szalmával behintett vasnyoszola — vaskoporsóvá lett az. A' vas ágy úgy volt alkotva, hogy a' közeledő vasfalak megérintése által egy elrejtett toll-rugás azt jelen alakjára változtatá. — A' levegő sűrűsödött, és Vincenzio nehezen lehelt; börtönének szüke se feküdni, sem állni nem hagyta őt. Öszve zsugorodtan örömmel vette volna a' halálnak hirtelen megilletését; de kinzójának kegyetlensége ki volt számítva ezen utósó kinokig. — Egy szörnyű harang kongása ütközött füleihez. Csak egy ütés történt az érczen, de csengése megrendíté Vincenzio agyát, 's a' sziklák rémitőleg dörögték vissza azt. Még egy percz, és egy rettentő csattanás megrendíté a' falakat. Vincenzio kiterjesztett karokkal akarta óriásként a' közeledő vasfalakat vissza tartoztatni; de ezek, a' tető, és talaj olly közel voltak, hogy csak néhány ujn yi közeledés után is a' szörnyű műszer elvégzi rendeltetését. — De az Olasznak ördögi boszúsága nem győzedelmeskedett. Azon pillanatban, midőn Vincenzio öszve zuzattatnék, előre nem látott hiba által egy rugó toll a' lak talaján szétugrik, 's a' szerencsétlen a' falaktól elvált talajon, koporsójába ülve, egy szikla-boltozatba rohan-le; a' fenyítő halál félelmétől kinoztatva egy merész ugrás által a' szaladon terem, és szerencsésen kimenekedik a' nyomorult Tolsi körmei közül.

K. S.

É L E T - T Ö R T É N E T.

Gróf Benyovszky Móríc z.

Minden magyar kebelt érdekel a' derék hazafiak életrajza. Bár ezek élteket a' hon határai közt szentelék is a' hazának, vagy a' viszontagságok őket idegen földre kárhoztaták: a' Magyar hasonló meleg részvétellel szereti említtve hallani társait; — 's azért tiszta hazai szeretet jele a' hazafiaknak emlék-magot hintegetni az élők elmeföldében. Talán Benyovszky gróf is kevesbbé ismeretes köztünk, mint emlékét-csudanemű viszontagságai majdnem a' földteke nagyobb részén — megkívánnák; mert Europa, Ázsia (Sibiria), Afrika, és Amerika volt neki kitűzve élet-pályául. Emléke hiányát pirulás közt érezteti velünk a' testvér haza lelkes utazója Bölöni Farkas Sándor ur utazása leírásában (126. lap) — midőn hazafija emlékét Amerikában hallá magasztalva említetteti a' massachusettsi vice-gubernator Vinthrop ur által. — Hordja azért szét a' hazafiak emlékét olly hiven tápláló Regélőnk Benyovszkyét is a' haza téereire, 's állítson az üldözöttnek méltó emléket az emlékezet mezején.

Gróf Benyovszky Móríc z Ágoston magyar és lengyel ország magnása született 1741-ben Nyitra megyében fekvő Verbova hely-

ségben. — Egész élet folyama rendkívüli történetek láncza. Atyja ausztriai szolgálatban ezredes volt, 's fija követvén atyjának nyomdokait mint császári hadnagy vitézkedett a' hét esztendő háború zivatarjai közt egész 1758-ig, midőn bátyja, mint örökösét, hivatva magához a' fiatal Benyovszkyt Lithvániába. — Nem sokára meghalt atyja, 's ennek javait sógora által hallá elfoglaltatni. Boszonkodva ezen merész tetten Krussavába vonta magát, melly a' verbovai uradalomtól függött. Itt elismerteté magát alattvalójától uroknak, velek fegyvert ragadt, és szerencsésen sógorától vissza nyerte javait; de mint lázító bevádoltatott, — 's Benyovszkyn most kezdé a' sors játékait üzni. — Minden javaitól megfosztatott, 's a' lengyel-földön kelle menedékhelyét keresnie. Innét Hamburgba, Amsterdamba, és Plimouthba költözött; hol különösen a' hajósi tudomány lánczoló-le szorgalmát. Nem sokára néhány lengyel magnások levelek által őt Varsóba idézgeték, 's Benyovszky az akkor éppen forrásban levő öszveesküvés társai közé állott orosz ország ellen. 1768-ki július hóban küldetett ezer lengyel fegyveressel Krakó alá; de minden vállalatai mellett is a' várost nem veheté-be. Az Oroszoktól üldöz tetett megsebesítették, 's végre — elfogatott. — Kiváltása után a' magyar határszéleken fekvő várba Lublóba sietett, 's itt az őt nyá jason fogadó igazgatót, és alattoiban többeket is reá birt az öszve esküdtek felsegélésére: de terve elárultatott, 's ő maga Apraxin ge nerálhoz küldetett. Alig szabadult-ki második fogságából, midőn őt egy kozákcsoport újra üldözőbe vette, 's ismét elfogattatott. Az orosz ka pitán lánczolva küldé Benyovszkyt Kiowba. — Hol hajdan őseink araták első győzelmi babérvokat Europa térein, most ott magyar sovárgott nehéz lánczokon. — *(Végzet következik)*

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

El nem senyvedők. Bárha nem legmindennapibb jelenés is, de a' tapasztalás igazolja, hogy csak ugyan vannak esetek, midőn a' holt testek századokon keresztül elállnak épen, és sem elporlás, se rothadásnak valamelly jeleit nem mutatják. Pedig ezt nemcsak a' mesterséges behalzsamozással lehet elérni, hanem néha a' természet önkénytesen is állit elő illyeseket. Igy például Bremában az ugy nevezett „ónboltzatokban“ több év után is épeknek találtatnak a' holt testek, 's csak évek hosszú sora képes azokat elemi részekre széto szlatni. Bertuch szerint Plösvitzben bizonyos sirtboltban két holt testet láthatni, mellyek, mint emlék-írásuk mutatja, egy évszáz nál régebben vannak ott, 's az értesítő urnak megjegyzése szerint némi visszapattanósság is mutatkozik testöken. Ha például arcaikat, vagy testöknek akármelly részét benyomják, szünvén a' taszító erő, a' benyomott részek legott kipattannak viszont. Boroszlóban a' székestemplom sirtboltjában 1803-ban találtak egy holt testet, melly tel-

jes épségében mutatkozott ekkor is, bár sirja felett 590 év repült-át! Öltözete egészen porrá volt mállva. Nevezeteseb látványt mutatott 1500-ban az emlékezetes „via appia“ mellett felbontott sírbolt. Itt gyönyörű hölgyet találtak e' nevezett évben a' magát oda vett víz-anyag közt lebegve. A' hölgy szép 's teljes épségű volt. Szőke haja csinosan feltekerve 's egy aranytűvel megakasztva. Illyes látványokat mutatnak néha a' schweitz-i jég-hegyek is, mellyeknek nyílásaiba urasok lezuhanván, sokszor csak több év múlva találtattak fel, 's még is testöken a' senyvedésnek legkisebb nyomai se valának láthatók.

Fényhegyi Laura Kolosvárról.

K Ü L Ö N F É L E.

Kunschütz lotteria szabad sorsainak kihuzása Bécsben jul. 20-án végbe menvén, következők a' főnyertesek: 140.451 nyert 3000 aranyat; 61.470 — 300 ar. 122.722 — 100 ar. 62.188 és 70.433 mindenik 50 aranyat; — 113.796; 122.831; 148.820; 166.466 és 166.839 mindenik 20 aranyat; — 53.427; 61.576; 62.149; 70.755; 79.134; 88.441; 105.612; 114.177; 149.079 és 149.320 mindenik 10 aranyat. A' többi nyerő számok közül egyre egyre 6 vagy 3 arany jutott.

Malibrán és az esernyők. Midőn legujabban Malibrán assz. Velenczében volt, a' fiatalság 's nagyobb részint a' paduai deák-ság által több drágaságokon, gyűrűken, órákon és ruhákon kívül még tizenkét száz esernyő is zálogosítottatott-el a' közönséges zálogházban, hogy azoknak gazdájik ezen éneklőnét hallhassák! — (De már illyes esetben Magyarjaink csak még is jobb gazdák.)

A' porta katonasága. Az egyiptusi tábor kitörésekor 1832-ben a' szultan fő hadi ereje 300 000 katonára ment. A' porta katonaságának jelen száma 220.000-re számíttathatik. A' szabályzott seregnek jelesebb része Konstantinápol és környéke vidékén tanyáz; a' nem rendes katonaság csapatonként van a' határszélekre felosztva.

Husvéti inneplés Athenában. A' husvéti inneplés folyó évi aprilis 19-én és 20-kán ezen városnak különös vidám élénkséget adott. Negyven napi böjt után, mellyet itt a' Görögök és katonák legelkiismeretesb szigorúsággal tartanak-meg, a' husvét az, mellynek minden lelki 's testi vidámság eddig érzett hiányait ki kell pótolnia. Alig lelhetni csak egy házi atyát is, ki e' napon legalább egy báránymagot ne öltetne-le, melly közönségesen a' szabadon süttetik-meg nyárson, 's azután több más jó ételekkel és italokkal együtt egész napon általa' ház asztalát ékesíti, 's minden vendégnek és látogatónak meg kell kóstolnia. Leginkább az innep első napján számos fiatal emberek gyűlnek össze; énekekkel és nemzeti tánczokkal mulatják magokat az élénk utszák hosszanta. A' jó barát barátjával találkozáskor ezt megcsókolja, sok szerencsés éveket kíván neki, 's átaljában mindenki mindenki iránt vendégszeretettel és barátsággal viseltetik e' napon. — (Hajdan ez nálunk is így volt!)

Ajándékok. Az éjszakamerikai szabadító háború elején jönnek találták angol ország királya, hogy a' senesecai vadembereknek némi ajándékokat küldjön, és így őket a' fellázadtak ellen felkelésre bírassa. Kevés idő múlva a' vadak, kik nem akartak hálátlanok ma-

radni illy fenséges párthivők iránt, az angol királynak viszont aján-
dékot küldének 8 csomóban. Kibontatván a' csomók, benne 831 ko-
ponyát találtak (529 férjfi, 85 asszony és 222 gyermekét). Az ameri-
kai barátságnak e' caracteristicai bizonyítványa Crawford kapitán
urnak általadatott: de mi előtt még Európába érkezhett volna, egyik
amerikai hadi osztály kezeibe jutott, 's ott mai napig fenntartatik a'
vadak kegyetlenségének emlékeül.

Mulattató. Pest vármegye I — — ák helységében Pista és Ádám
bizonyos tárgy felett szóvitába keveredett. — „Hallgass pajtás! — ki-
áltá Pista Ádámnak. — Nem értesz te a' dologhoz, mert Ádámnak hiv-
nak; Ádámot pedig az Isten legelőször teremte, minél fogva nem volt
módja mástól tanulni!“

M. Mórítz.

J E L E S M O N D Á S.

Elszántság.

Az a' jó kormányos,
Ki, ha a' viz habos,

Mint habzó tengerben,
Mi is ez életben

Nem tudja tengert félni.

Evezőnket forgassuk.

Rimai (16-dik századi költő) után Ká. Irma.

Munkásság a' közjóért. Mi szebb, mint embertársaink 's
a' köz vélemény tiszteletében állani, mint annak érzete, hogy azon
homlok, melyet a' nyugalom órájában veritékeiből megtörlünk, a' köz
jóért izzadott.

Bajza után közli L...cs Amalia.

Testi báj. A' lélek nemesség nélkül testi báj; oltár, minél a'
hivságok fíja csalfényű bálványoknak áldozik.

S. Anasztázia.

Szerelem 's házasság Szivünknek első szövetségei többnyi-
re a' vak szerelemnek történetből eredt alkotmányai: a' házasság azon-
ban szoros kötelességekkel levén öszveköttve, ebbeli végső elhatározá-
sunkat nem a' hirtelenkedő indulat, hanem egyedül az észnek nyugodt
ítélete választja-meg.

Tuskó.

Aphorismák Csongrádból. A' leány szerelem nélkül remek
műve a' tűz és élet nélküli szobrász művészetnek.

A' szép de hiú asszony hasonló a' festett virághoz, mely csak a'
szem gyönyörködtetésére van alkotva.

Két érzelem emeli az embert az angyalokhoz: a' szeretet és bo-
csánat; — kettő leveti az okatlan állatokhoz: a' gyűlölség és boszú-
állás.

Alföldi.

Komoly rejtvény.

Van egy mesterséges igen becses tölcser,
Mellynek billentyűje 's csőve kincset megér.
Csővén sok láthatlan hullám foly lelkedbe
Melly felvilágosit, 's csudát visz belsődbe,
A' megnyílt billentyűn vonul titkos helyre,
'S ott terem gondolat 's érzelem gyökere.
Hasonló tölcserbe legrégibb emberek
Öntének tudományt, 's lelket a' mesterek.
Mi előtt még Ádám és Éva vétkezett,
Már a' csőn keresztül subant a' szeretet;
'S ha e' tölcser velünk soha se születik
Az ének hatalma, 's hang sem ismertetik.

Előbbi rejtvény: Haj 'sa't.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.